

svær for en saadan Udtalelse, udtalte — det staar i Høiesteretsdommens Præmisser — at de ikke havde sigtet det paagjældende Ministerium for mod bedre Vidende at handle grundlovstridig, hvilket efter deres Paastand under Sagen heller ikke har været deres Hensigt, hvormod de alene tør antages at have udtalt, at den af Ministeriet foretagne Handling efter de Udtaltes Mening, som, efter hvad der fremgik af selve Manifestet, ikke dækket af et andet Parti, mangler Hjemmel i Grundloven. Det er et Spørgsmaal, som ikke har den allerringeste Interesse, om Beer eller Boul mener, at en af Regjeringen truffen Foranstaltning, altsaa ogsaa en provisorisk Finantslov, er Grundlovsbrud eller ikke. Det er fuldstændig ligegyldigt, hvad Beer eller Boul mener om det. Det er der kun En, der kan afgjøre, nemlig Rigsretten. Naar saa det ærede Medlem siger: Vi vente dermed, da har jeg derimod udtalt, at man efter min Opfattelse ikke kan vente med at rejse Rigsretssag, naar man i den forrige Samlings Slutning har sagt og opfordret Thinget til at beslutte, ikke alene, at det var et Grundlovsbrud, men at det var et længe forberedt Grundlovsbrud, og at det var Ministeriets Hensigt at gjøre det, at Ministeriet havde valgt Grundlovsbrudet. Dette kan man ikke gjøre og saa vente 20 Aar eller saa med at lade det undersøge, hvad Hensigten har været, uden at man udsætter sig for, at man betragtes — ja, idet Mindste som den, der i Mellemtiden har tabt Tilliden til, at han kan bevise sin Sigelse. Naar det ærede Medlem endvidere mente, at man ikke nu kunde gaa til Rigsretten, fordi sad et Medlem deri, der selv har understreuet en provisorisk Finantslov, saa skal jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa det ene Faktum, at Landstingets Høire ikke har nogen Majoritet i Rigsretten. Majoriteten i Rigsretten udgjøre Høiesterets Medlemmer plus de 2 Venstre-Medlemmer, saa der kan virkelig ikke være Fare for, at Rigsrettens Majoritet skulde være partisk. Naar imidlertid nogen af de Herrer tør tro, at man tør sætte Partiflhedens Stempel paa Rigsretten, paa Høiesterets Medlemmer, paa Dommere, som have aflagt deres Ed paa, at de i deres Dommervirksomhed kun vil gaa efter Loven, ja saa viser det sig, at der er Partiflhed allevegne, saa er der ogsaa Partiflhed her i Salen lige saa godt som andre Steder. Det er derfor efter min Opfattelse Folkethingets Pligt, naar det vil have Spørgsmaalet om, hvor vidt provisoriske Finantslove ere grundlovmæssige eller ikke, afgjort, derom at gaa til Rigsretten, og det er efter min Opfattelse, saaledes som Forholdene have ud-

viklet sig, snart den eneste Vej, ad hvilken det kan vente at komme tilbage til nogenlunde regelmæssige og rolige Tilstande. Naar det ærede Thing ikke vil vælge den Fremgangsmaade, som saa tidt har været anbefalet, nemlig at søge ved positive gode Foranstaltninger at vedtage Lovforslag af en saadan Beskaffenhed, at, om de end indeholde deres Ønsker, der dog deri er taget saa meget Hensyn til Landstingets Ønsker, at det kan ventes, de ville passere — hvis det ikke vil gaa den Vej, da er der kun een Vej tilbage, og det er at bringe Spørgsmaalet frem for Rigsretten og saae det afgjort der. Er det Tilfælde, at Rigsdagens to Thing ikke have kunnet blive enige om en regelmæssig Finantslov, et af de i Grundlovens § 25 forudsatte „paatrængende Tilfælde“, hvor der kan udstedes provisoriske Finantslove? og er dernæst den paagjældende Lov, nemlig Loven af 1ste April d. A., af et Indhold, som er stridende mod Grundloven eller ikke? Kommer Rigsretten til den Erkjendelse, at Regjeringen er skyldig, da har Regjeringen tabt Slaget, og da have de Herrer havt Ret. Men dersom Rigsretten kommer til den Erkjendelse, at det ikke er Grundlovsbrud, da vil en saadan Dom være Folkethinget, ja være Rigsdagen overhovedet en alvorlig Advarsel om, at den eneste Vej, ad hvilken den kan hævide og bevare sin fuldstændige Myndighed, er ved Samarbejde mellem Rigsdagens tvende Thing. Jeg skal næstefter af fremsætte dette korte Svar ligeover for det ærede Medlem endnu kun gjøre en Bemærkning til. Dagsordenen gaar jo ud paa, efter hvad jeg nu ser, at Folkethinget skulde nægte sit Samtykke til det Lovforslag, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds har indbragt, og tillige at udtale, at idet det nægter at give dette sit Samtykke, forkaster Thinget den provisoriske Finantslov. Ja, det er en Selvfølge, at det er Noget, som jeg for mit Vedkommende ikke paa nogen mulig Maade kan anerkjende. Det høie Thing og den ærede Formand har en anden Mening end min, men jeg er nødtaget til i min Afstemning at lade mig lede af min Mening, og det er den, at den provisoriske Finantslov ikke er forelagt ved det af det ærede Medlem forleden indbragte Forslag, og at den provisoriske Finantslov ikke vil blive ihjelslaaet ved Vedtagelsen af den af det ærede Medlem foreslaaede Dagsorden. Jeg respekterer, at den ærede Formand har en anden Mening, men naar jeg stemmer over Dagsordenen, stemmer jeg i Henhold til Grundloven efter min Mening, og jeg stemmer ikke efter Formandens Raad. Jeg kan ikke anerkjende hans Opfattelse for rig-